

Når det er sagt, synes jeg også, det er vigtigt, at det her ikke tager for lang tid. Det skal tage den tid, der er nødvendig, men det skal ikke tage for lang tid. Siden tamilsagen er det jo en kendsgerning, at vi har levet i noget af et vakuum herinde i Folketinget, fordi man har været meget, meget forsigtige og ikke rigtig vidst, hvordan man skal gebærde sig, efter at Højesterets præsident skrev det meget berømmelige brev, som da også har været fortolket på uendelig mange måder; derfor synes vi, at det er vigtigt, at vi kommer i gang med arbejdet.

Men når dette undersøgelsesudvalg, som nu måtte være blevet sammensat enten med eller uden dommer, har foretaget sin undersøgelse enten lukket eller åbent eller som en kombination af begge dele og har fået kortlagt, hvad der rent faktisk er sket i den konkrete sag, så synes vi, det er vigtigt, at man her i Folketinget har et instrument, som er parat til da at handle politisk i forhold til det resultat, undersøgelsesudvalget er kommet frem til.

Og vi mener ikke, at det skal være et ad hoc-udvalg, som man skal nedsætte fra gang til gang. Vi mener i Fremskridtspartiet, at det er utrolig vigtigt, at det er et fast udvalg, vi har, og at det oven i købet er et fast udvalg, som også godt kan agere, uden at der har fundet en undersøgelse sted. Kort sagt mener vi, at det organ, vi kender både fra Sverige og Norge, Forfatningsudvalget, ville være et relevant instrument at koble på det her.

Men det er noget, vi alt sammen kan få ordnet under udvalgsarbejdet. Vi lægger os ikke fast på, hvordan det endelige resultat skal være. Vi vil gerne se på alle mulighederne, men vi vil i hvert fald hverken afskrive os muligheden for, at det sker i åbenhed, eller for, at dommere skal kunne medvirke. Vi mener faktisk, at i langt de fleste sager ville dommere være en fordel.

Vi vil medvirke positivt i udvalgsarbejdet og håber, at det i hvert fald ikke tager så lang tid, at vi i mellemtiden får en ny sag, for dem er vi jo vant til at have med visse mellemrum. Vi håber i hvert fald, at vi ikke kommer frem til en ny sag, før vi har et fuldt færdigt organ, der kan tage sig af den.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er positiv over for det, der er kommet fra Nordskov Nielsen-udvalget, og vi mener, at der nu kan skabes et redskab, så vi på forsvarlig retspolitisk vis kan komme til bunds også i politisk betændte sager.

Enhedslisten har om nogle af de centrale emner i debatten følgende synspunkter: Vedrørende dommere eller advokater mener vi, det er vigtigt, at dommere på fortrinsvis lavere retsniveau kan komme til at lede undersøgelser. Når alt kommer til alt, er det deres uafhængighed, uddannelse og beskæftigelse som dommere, der giver det bedste, synes vi, udgangspunkt for, at de kan være egnede til at stå i spidsen for kommende undersøgelser.

Når vi taler om dommere på lavere niveau, vil der naturligvis stadig være mulighed for at, at dommere på anden- eller tredjeinstansniveau efterfølgende kan komme ind i sagerne, hvad enten der er tale om domstolbehandling eller tjenestemandssager.

Det er vigtigt for os i denne forbindelse at understrege, at det, der affødte kritikken af dommerundersøgelser, ikke alene var, at der var undersøgelser med en dommer i spidsen, og at de undersøgelser i praksis fik rets karakter, men nok så meget, at Folketinget misbrugte undersøgelsesinstrumentet, dels til at dække sig bag sådanne undersøgelser i sager, hvor der var mere politik end jura, og dels at substansen nogle gange var en sag mellem to parter, som egentlig havde hørt bedre hjemme ved en almindelig domstol.

Med Nordskov Nielsen-betænkningen er der lagt op til, at dommerundersøgelsen ikke skal komme med dommen og ikke nødvendigvis skal drage retfærdige vurderinger. Vi er enige i, at det kan ske, at der drages retfærdige vurderinger, men samlet set mener vi, at betænkelighederne ved at bruge dommere efter vores opfattelse er ryddet af vejen med de begrænsninger, der er lagt ind, og som jeg lige har gennemgået.

Når Enhedslisten er enig i, at det ikke primært er advokater, der skal stå for undersøgelserne, skyldes det, at advokaterne i hele deres virke og ved enhver given lejlighed jo gør meget ud af at sige, at de ikke er objektive, men er sat til at varetage partsinteresser. De er jo – undskyld mig, hvis nogle opfatter det frækt – i bund og grund forretningsfolk, og oven i det faktum har det jo vist sig, at det for mange advokater har været vanskeligt at sætte moralske-etiske grænser. Det gælder ikke kun det, man kan kalde baggårdsadvokater, men også det, man troede var højt estimerede advokater.

Med advokatbranchens mange fusioner og med de store advokatkontorer har man fået en situation, hvor den enkelte advokat objektivt godt kan være habil, men ikke syne habil, fordi